

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 kwietnia 2020 r.
sprawy **A. C.**
skazanego za przestępstwo z art. 180a k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 17 maja 2019 r., sygn. akt IV Ka (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 15 listopada 2018 r., sygn. akt II K (...),

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B. wyrokiem z dnia 15 listopada 2018 r., sygn. akt II K (...):

- w punkcie 1. w miejsce zarzucanego czynu uznał oskarżonego A. C. za winnego popełnienia tego, że w dniu 9 października 2017 roku o godzinie 9.45 w miejscowości D., gmina S., województwo (...), jechał jako kierujący po drodze publicznej samochodem marki B. o numerze rejestracyjnym (...), nie stosując się do decyzji Starosty O. o numerze (...) z dnia 31 maja 2016 roku o cofnięciu w stosunku do niego uprawnień do kierowania pojazdami silnikowymi kategorii A, B, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 180a k.k. i za tak przypisany czyn na

podstawie 180a k.k. wymierzył mu karę grzywny w ilości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 zł,

- w punkcie 2. na podstawie art. 42 § 1a pkt 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku.

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok w całości podnosząc zarzuty mogącej mieć wpływ na treść orzeczenia obraży art. 7 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 170 k.p.k., błędu w ustaleniach faktycznych oraz rażącej niewspółmierności kary i niesłusznego zastosowania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, podczas gdy sąd oceniając w sposób prawidłowy właściwości osobiste oskarżonego winien warunkowo umorzyć postępowanie karne, bez orzekania środka karnego.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o warunkowe umorzenie postępowania karnego na okres próby wynoszący 2 lata, orzekając stosowne świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej bez orzekania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Wyrokiem z dnia 17 maja 2019 r., sygn. akt IV Ka (...), Sąd Okręgowy w P. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy i orzekł o kosztach procesu.

Od powyższego orzeczenia kasację wywiódł obrońca skazanego, który zaskarżył je w całości zarzucając mu:

1. „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 43 § 3 k.k. w zw. z art. 42 k.k. poprzez bezzasadne utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku w punkcie 2, tj. orzeczeniu wobec oskarżonego środka karnego w postaci prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku bez wyrzeczenia o obowiązku zwrotu

dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu, a to zgodnie z art. 43 § 3 k.k. skutkujące brakiem możliwości prawidłowego określenia początku biegu zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego wobec skazanego A. C. , a tym samym możliwością prawidłowego wykonania zaskarżonego wyroku,

2. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów postępowania, a to art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i utrzymanie sprzeczności w treści orzeczenia uniemożliwiającej jego wykonanie polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego środka karnego w postaci prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku bez wyrzeczenia o obowiązku zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu, a to zgodnie z art. 43 § 3 k.k.,
3. naruszenie przepisów postępowania, a to poprzez nieuwzględnienie zarzutu apelacyjnego obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez uznanie za udowodnione jedynie na podstawie własny spostrzeżeń, że na mandatach karnych podpisał się oskarżony A. C. , co implikowało do wniosku, że ów był na miejscu zdarzenia i popełnił zarzucany mu czyn zabroniony, a to bez przeprowadzenia opinii grafologicznej, która to nie została przeprowadzona, co niewątpliwie miało wpływ na rozstrzygnięcie sprawy,
4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia polegający na dowolnym, niepozostającym pod ochroną art. 7 k.p.k. uznaniu przez sąd II instancji za udowodnione faktu, iż oskarżony A. C. był w chwili popełniania zarzucanego mu czynu na miejscu zdarzenia, co implikowało uznanie go winnym zarzucanego mu czynu, podczas gdy z kompleksowej oceny depozycji świadków M. B. i A. C. dokonanej na tle całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie wynikało, że nie można było uznać tego faktu za udowodniony”.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Na wstępie skarżącemu należy przypomnieć, że zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy wyłącznie kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. oraz kasacji nadzwyczajnej (art. 523 § 4 k.p.k.).

Powyższe oznacza, że zarzuty podniesione w punkcie 3 i 4 kasacji jako niemieszczące się w kategorii zarzutów wskazanych w art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. w ogóle nie mogły stać się przedmiotem analiz sądu kasacyjnego.

Z tej też przyczyny, Sąd Najwyższy rozważał jedynie zarzuty podniesione w punkcie 1 i 2 kasacji, które z uwagi na swoją treść musiały być odczytywane łącznie. Zarzuty te okazały się oczywiście bezzasadne. Uchybienie, którym został dotknięty wyrok sądu pierwszej instancji, a którego to naruszenia miał nie dostrzec sąd odwoławczy, niewątpliwie stanowiło obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 43 § 3 k.k. Nie wywołało jednak stanu wskazanego w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., czyli sprzeczności w treści orzeczenia uniemożliwiającej jego wykonanie. Zgodnie bowiem z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, który sąd w tym składzie w pełni podziela, jeżeli sąd, z obrazą art. 43 § 3 k.k., nie zobowiązał skazanego do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów, to bieg okresu, na który orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów, rozpoczyna się z dniem uprawomocnienia się wyroku skazującego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2013 r., I KZP 4/13, OSNKW 2013/8/64; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 marca 2018 r., VII SA/Wa 898/17, LEX nr 2560497). Z powyższego wynika zatem, że mimo nienałożenia obowiązku

zwrotu ww. dokumentu, wyrok sądu pierwszej instancji, w zakresie orzekającym środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, jest w pełni możliwy do wykonania, a w konsekwencji nie został dotknięty uchybieniem wskazanym w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.

Sąd Najwyższy zauważył co prawda, że w aktach sprawy II K [...] znajduje się postanowienie z dnia 12 września 2019 r., sygn. akt II Ko [...], wydane w trybie art. 13 § 1 k.k.w., w którym sąd rozstrzygnął „wątpliwości co do wykonania orzeczenia Sądu Rejonowego w B. z dnia 15 listopada 2018 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt II K [...]” w ten sposób, że uznał, iż „orzeczony w punkcie drugim owego orzeczenia środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych rozpoczyna bieg z dniem zwrotu przez skazanego dokumentu uprawniającego do ich prowadzenia, nakładając jednocześnie na skazanego A. C. obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych” (k. 231), ale ta okoliczność w żaden sposób (abstrahując od wadliwości powyższego postanowienia) nie podważa trafności poczynionych wyżej uwag. Bezwzględna przyczynę odwoławczą stanowi bowiem sprzeczność między rozstrzygnięciami zawartymi w samym orzeczeniu, a nie niespójność między tym orzeczeniem, a odnoszącym się do jego treści postanowieniem wydanym w trybie art. 13 § 1 k.k.w., a z takim właśnie przypadkiem mieliśmy do czynienia na gruncie przedmiotowej sprawy. W niniejszej sprawie wniesiono zaś, co oczywiste, kasację od wyroku sądu odwoławczego, którym utrzymano w mocy wyrok sądu pierwszej instancji. Sąd Najwyższy zobowiązany był więc orzekać w odniesieniu do tego wyroku.

Powyższe wywody prowadzą do konkluzji, że wniesiony w niniejszej sprawie nadzwyczajny środek zaskarżenia okazał się oczywiście bezzasadny, co uzasadniało jego oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., obciążając nimi skazanego.

